

вратата прѣхвъркнова едно птиче, нему е топло и приятно въ стаята; нѣ слѣдъ една минута то исхвъркнова изъ друга та врата, и изново испада на дѣждьтъ и на вѣтрътъ. Човѣческый животъ може да се сравни съ прѣхвъркновение то на птиче то презъ салонътъ; врѣме то на миналий животъ и слѣдъ него, така съшто е тъмно и бескрайно. »Насъ, при- турилъ войвода та, плаши това врѣме, зашто то ми го незнаемъ съвсѣмъ. Ако ново то учение може колко-годъ да ни го истѣлкова, то струва да се приеме.«

Отъ британски ти монастире излѣзли много ревностни проповѣдници въ Германия. Най-прочутъ между тѣхъ билъ Бонифаций. Той билъ отъ голѣмъ англосаксонскый родъ, отъ младъ станалъ калугеръ, живѣлъ нѣколко години въ Италия, и оттамъ съ благословение то на римскый папа отишълъ да проповѣда у безвѣрници ти въ западна Гер- мания. Еднажъ той билъ въ Хесенската земя. Тамъ въ една планина имало единъ старъ дѣбъ, посвятенъ на бога грѣма. Когато народътъ се събралъ тамъ да принесе жрт- ва Бонифаций и другарети му зели да сѣкътъ свето то дрѣво, за да покажатъ на безвѣрници ти, че нѣматъ сила тѣхнити богове. Безвѣрници ти чакали, че грѣмъ ште падне отъ небото да убие чужденецътъ: нѣ за голѣмо чудо дѣбътъ падналъ безъ да стане нѣшто на християне ти, и тогава мнозина се покрѣстили.

Слѣдъ голѣма мъка Бонифаций сполучилъ да основе нѣколко епископства въ западна Германия. Папа та много искусно се въсползвалъ отъ неговий трудъ за да си рас- пространя духовната власть; той накаралъ Бонифация да се закълне, че ште бѣде покоренъ и вѣренъ на папскый прѣстолю, и му далъ титла на владика и *примасъ* на Гер- мания (сир. прѣвъ надъ германски ти владци). Бонифаций нагласилъ владишко то си сѣдалиште въ градъ Майнцъ.

За голѣми ти му подвиги той се нареклъ »германскый апостолъ.«